

# **Prelatovo pismo (junij 2010)**

Številna liturgična praznovanja v mesecu juniju so vodilo pisma, ki ga prelat Opus Dei namenja vernikom Dela.

24. Jun. 2010

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Evharistična daritev, h kateri nas Kristus zbira vsak dan, nas vpelje v srčiko velikonočne skrivnosti.

Vsakokrat, ko obhajamo ali smo prisotni pri sveti maši, smo deležni

najvišjega dejanja ljubezni, ki ga je Kristus uresničil na križu, in h kateremu je naravnal vse svoje življenje. Toda obstajajo trenutki in okoliščine, v katerih naše češčenje in dejanja hvaležnosti, zadoščevanje in prošnje, ki se pri sveti maši po Kristusu dvigajo k Bogu, dobijo prav poseben pomen.

K temu veselju in hvaležnosti Bogu za tako velik dar, ki ga moramo obnavljati vsak dan, se pridružijo liturgična obhajanja slovesnosti, ki smo jih ali pa jih bomo praznovali v teh dneh, ker nas postavljajo v tesno občestvo z različnimi vidiki Kristusove skrivnosti ter nam hkrati posredujejo specifične milosti.

Apostolska dela pripovedujejo, da se je v Cerkvi v njenih začetkih Sveti Duh na Binkošti prikazal v obliki silovitega vetra in ognjenih jezikov, ki so se ustavili nad glavami apostolov, ter jih napolnil s svojim

darovi in jim podelil mir, katerega jim je obljubil Učitelj sam: *Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem*[1]. Preko teh znamenj prihoda Svetega Duha nam Gospod daje spoznati učinke Tolažnikovega delovanja v dušah, ki se ubogljivo odprejo njegovi milosti.

V silovitem vetru, ki je omenjen, odkrijemo božjo moč, ki je sposobna streti tudi najbolj nepremagljive ovire, ter sveži zrak, ki razprši strupene oblake, ki velikokrat zastrupljajo okolje. Ta prispodoba, kakor pojasnjuje Benedikt XVI., »nam daje misliti na potrebo po tem, da dihamo čist zrak, tako s pljuči, zrak v fizičnem smislu, kakor tudi s srcem, duhovni zrak, zdravilni zrak duha, ki je ljubezen.«[2] Ognjeni jeziki nam govorijo o goreči ljubezni, s katero hoče prižgati človeška srca. Ta plamen »se je spustil na zbrane apostole ter v njih prižgal in jim podelil nov božji žar. Na ta način se

uresničuje, kar je napovedal Gospod Jezus: *Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kako želim, da bi se že razplamtel!* (Lk 12, 49). Apostoli so ta božji plamen skupaj z verniki iz različnih skupnosti ponesli do poslednjih meja zemlje in tako človeštvu odprli pot, svetlo pot. Sodelovali so z Bogom, ki želi s svojim ognjem prenoviti obličje zemlje[3].«

Zahvalimo se devici Mariji za njeno nenehno posredovanje, da bi nas naredila bolj občutljive za navdihe Svetega Duha, kakor se je zgodilo apostolom, ki so bili v dvorani zadnje večerje zbrani okrog nje. Mislim predvsem na vse dobro, ki nam ga je izprosila v mesecu maju, v katerem smo jo poskušali častiti z resnično otroško pobožnostjo, in zadržal se bom konkretno pri ohranjanju intimnosti z Jezusom, h kateri nas je vabila.

Praznik Presvete Trojice prejšnjo nedeljo je bil še en klic iz nebes, naj bodo naše misli in naša srca tam, kjer je resnično veselje: ob Očetu, Sinu in Svetem Duhu, edinem Bogu, ki napolnjuje veselje, ki po milosti prebiva v naših srcih in nas želi sprejeti v dokončno občestvo svojega življenja v nebeški slavi. Kako smo molili angelsko hvalnico v dneh pred tem praznikom? Ali smo se pridružili angelom v njihovi nenehni hvalnici Presveti Trojici? In ko je praznik že mimo, ali se še naprej z gorečnostjo obračamo k vsaki izmed božjih oseb ter jih razlikujemo, ne da bi jih ločevali?

Rad bi vam povedal neko anekdoto: v očetovi kapeli v Rimskem kolegiju sv. Križa so na marmorju na sprednji strani oltarnega baldahina vgravirane besede BENEDICTA SIT SANCTA TRINITAS ATQUE INDIVISA UNITAS. Ko je sveti Jožefmarija velikokrat prihajal na tisti kraj,

čeprav so bila dela še vedno v teku, ni več dobro videl. Zelo dobro je poznal vsebino napisa, toda vedno je spraševal: »Kaj piše tam?« zato da bi vabil k molitvi. Ko bi le bilo vse naše življenje eno samo slavljenje enega in troedinega Boga!

Zdaj se pripravljamo na slovesnosti Svetega Rešnjega telesa in Svetega Jezusovega srca, ki sta tesno združeni med seboj, ne le časovno, temveč predvsem zato, ker nas opominjata na dva izraza neizmernega veselja, ki ga ima Bog nad ljudmi. **Ljubezen se nam razkrije v utelešenju, v Jezusovi odrešujoči poti na zemlji vse do skrajne žrtve križa. Na križu pa se razodene z novim znamenjem: eden izmed vojakov mu je s sulico prebodel stran in takoj sta pritekli kri in voda (Jn 19, 34). To sta Jezusova voda in kri, ki nam govorita o izročitvi do skrajnih meja, do *consummatum***

***est (Jn 19, 30), izpolnjeno je, iz ljubezni.[4]***

Prav s slovesnostjo Svetega Jezusovega srca, 11. junija, se zaključi leto duhovništva. Še naprej molimo in vzpodbujajmo druge k molitvi za duhovniške poklice, za svetost duhovnikov in vsega krščanskega ljudstva. Prosim Gospoda, da se te prošnje, ki smo jih v preteklih mesecih poskušali okrepiti, v naših dušah ne bi nikoli končale; tudi zato, da bi utišali tiste, ki napadajo veliki čudež duhovništva.

Pred nekaj dnevi sem šel na romanje v Torino, da bi molil pred torinskim prtom, ki je izpostavljen v češčenje vernikom. Zares nas gane, ko pomislimo, koliko trpljenja smo povzročili Gospodu. Kakor je rekel Janez Pavel II., »torinski prt je ogledalo evangelija. Če razmišljamo o tem svetem platnu, je nemogoče

opustiti premišljevanje o tem, da ima podoba na tem platnu tako globoko zvezo s tem, kar evangeliji pripovedujejo o Jezusovem trpljenju in smrti, da je vsak čuteč človek pretresen in ganjen, ko ga opazuje.«[5]

Šel sem počastit torinski prt – v spremstvu vseh vas, kakor vedno naredim na svojih potovanjih –, da bi prosil Gospoda, naj vname naša srca z ognjem Svetega Duha. Kakor je pred nekaj tedni dejal Benedikt XVI., ko se je vrnil s potovanja v piemontsko prestolnico, »ta sveti prt lahko hrani in poživlja vero ter ponovno oživi krščansko pobožnost, ker nas vzpodbuja, da gremo h Kristusovemu obrazu, k telesu križanega in od mrtvih vstalega Kristusa, da opazujemo velikonočno skrivnost, središče krščanskega sporočila«.[6]



Gledati Boga, opazovati Kristusov obraz, biti večno srečni v videnju božje slave, to predstavlja najglobljo željo vseh človeških bitij, čeprav se milijoni ljudi ne zavedajo tega hrepenenja. Spominjam se želje našega Očeta po tem, da bi gledal Gospodovo obličje. Pravil nam je, da je ta želja **razumljiva. Tisti, ki se imajo radi, se trudijo, da bi se videli. Zaljubljeni imajo oči samo za svoje ljubljene. Ali ni logično, da je tako? Človeško srce čuti to nujnost. Lagal bi, če bi zanikal, kako me spodbuja želja po tem, da bi zrl Kristusov obraz. *Vultum tuum, Domine, requiram* (Ps 26, 8), iskal bom, Gospod, tvoj obraz. Všeč mi je zapreti oči – je dodajal predvsem v zadnjih letih svojega zemeljskega bivanja –, in misliti na to, da bo, ko bo hotel Bog, prišel trenutek, ko ga bom lahko videl, *nez ogledalom, v uganki, temveč iz obličja v obličje* (1 Kor 13, 12). Da, otroci, *mojo dušo žeja po Bogu, po***

***živem Bogu. Kdaj bom prišel in se pojavil pred Božjim obličjem? (Ps 42, 3)[7].***

Okrepimo tudi mi to težnjo, tako da iščemo Jezusa Kristusa v tabernaklju, kjer je zares prisoten, in v naši duši v milosti. Poskušajmo ga najti tudi v udih Cerkve, njegovega mističnega telesa, še posebno pri najbolj nemočnih: bolnikih, ubogih, tistih, ki trpijo preganjanja zaradi svojih verskih prepričanj, tistih, ki trpijo mnoge druge krivice po tolikih krajih sveta. Za nikogar nam ne sme biti vseeno; vsi smo poklicani k temu, da smo udje telesa Kristusa, ki je vstal od mrtvih in še naprej deluje; »živi udje, vsakdo glede na svojo vlogo, torej s tisto nalogo, katero nam je želel zaupati Gospod,«[8] saj nas je s krstom vključil v Njega samega.

V najljubeznivejši globini tega zakramenta vzklije naše krščansko bitje. Naša poklicanost k svetosti in

apostolatu se konkretizira v zavesti, da smo v Kristusu Jezusu posredniki za odrešenje sveta. Kako jasne so za nas sledeče besede svetega Jožefmarija! **Apostol je kristjan, ki je vcepljen v Kristusa in se z Njim poistoveti po krstu; ki je usposobljen, da se bori za Kristusa, po birmi; ki je poklican, da služi Bogu s svojim delovanjem v svetu, po skupnem duhovništvu vernikov, ki predstavlja določeno udeležnost pri Kristusovem duhovništvu in, čeprav je bistveno drugačno od službenega duhovništva, omogoča sodelovanje pri cerkvenem bogoslužju in pomoč ljudem na poti k Bogu, s pričevanjem besede in zgleda, z molitvijo in s pokoro.[9]**

Okušajmo ta razmišljanja sedaj, ko se končuje leto duhovništva, in poskušajmo iz tega izpeljati osebne sklepe. Lahko nam pomaga še ena zaupnost svetega Jožefmarija iz

***Kovačnice: Kristus Jezus, dobri sejalec, nas vsakega izmed svojih otrok stisne v svoji ranjeni roki, kakor žito; prepoji nas s svojo krvjo, prečisti nas, očisti, nas opijani! ... In potem nas drugega za drugim velikodušno vrže v svet, saj se žito ne seje po vrečah, temveč zrno za zrnem.[10]***

Najprej nas Gospod preko zakramentov prepoji s svojo krvjo in nas tako nas prečisti, očisti, opijani, pelje nas k svetosti. Toda samo, če hočemo, če pustimo delovati Svetega Duha, ki je Oblikovalec našega poistovetenja z Jezusom.

Pri spovedi in v evharistiji moramo iskati stik z Gospodovo presveto človeškostjo. Ponotranjiti moramo njegove nauke, ne le z branjem Svetega pisma in z vnemo po pridobivanju ter izboljšanju doktrinalne izobrazbe, temveč tako, da vztrajamo v iskrenem dialogu z

Njim v molitvi: prosímo, naj njegova beseda prodre do najbolj skritega v našem ubogem jazu in prepoji naša čustva in želje. Želeti moramo, da bi nas vodil On, slediti njegovim stopinjam, učiti se od njegovih kreposti, da bi se vedno bolj poistovetili s tem, kakor je čutil, razumel in ljubil On.

Ko Sveti Duh uresniči to delo v nas – oziroma bolje, istočasno s tem – nas Gospod vrže v svet, kakor sejalec naključno vrže žitna zrna v zorano zemljo, da bi obrodila; mi smo zaradi naše duhovniške duše povezava med Bogom in ljudmi. Božji služabniki imajo poleg tega tudi službeno duhovništvo, katerega so prejeli po zakramentu svetega reda, ki jih usposablja za to, da delujejo *in persona Christi Capitis*, zato da je Kristus, glava Cerkve, prisoten pri obhajanju liturgije.

V Opus Dei nam je Gospod dal specifičen klic znotraj skupne krščanske poklicanosti. Ta nas vzpodbuja, da mu služimo z duhom, katerega je sveti Jožefmarija utelešal od leta 1928. Na temelju krstnega značaja nas specifična milost poklicanosti v Opus Dei vzpodbuja, da pomagamo Kristusu pri odreševanju duš, toda ne zato, ker bi bili boljši kot drugi. Jezus Kristus je edini posrednik med ljudmi in Bogom[11], toda želi, da z njim sodelujemo pri tej nalogi.

Najprej se moramo zelo pobožno združiti s Kristusovo daritvijo pri maši. S to povezanostjo z evharistijo celo življenje postane dejanje češčenja, zahvaljevanja in zadoščevanja: spremeni se v popolno izročitev naše osebnosti in našega delovanja, kakor Kristusovo orodje na svetu. S tem, ko svoj dan spreminjamo v mašo, smo, kakor je dejal naš Oče, zares *evharistične*

*duše: moški in ženske, ki se trudijo, da bi v vsem svojem ravnanju posnemali ravnanje božjega Učitelja.*

Tako smo torej sposobni pomagati pri tem, da bi vsi ljudje prejeli sadove odrešenja; postanemo Kristusovo orodje za oznanjevanje njegovega nauka drugim, zato da bi jih približali viru milosti, ki so zakramenti, ter jih peljali po stezah večnega življenja, hkrati pa te iste stopnje načrtujemo v naši vsakodnevni hoji. Pod vodstvom Svetega Duha bomo zares spremljali Gospodove korake in v nas se bo uresničila tista težnja svetega Jožefmarija **dati življenje za druge. Le tako živimo njegovo življenje in postanemo eno z Jezusom Kristusom.**[12]

Približuje se nova obletnica odhoda našega Očeta v nebesa. V tednih, ki še manjkajo do 26. junija, se z vero zatecimo k njegovemu posredovanju,

da bi zvesto sledeč njegovemu zgledu in naukom tudi mi znali oblikovati naša življenja po Kristusovemu življenju, dokler ne bomo eno z njim.

Dan prej se bomo spomnili posvečenja prvih treh duhovnikov v Delu, ki so nam posredovali tolike sledi zvestobe. Vedno so bili "naravnani na Boga" in zato so znali biti popolnoma poslušni v tem, kar jih je prosil naš Oče, da bi zvesto uresničevali Opus Dei v služenju Cerkvi. O njih so pravili, kar je hkrati vključevalo tudi našega ustanovitelja: posvetil jih je, sedaj pa jih "ubija" z delom. Poglejmo – tako duhovniki kot laiki – vsakega izmed njih, da bi se naučili nikoli ne reči "dovolj" ob tolikih zahtevah naše duhovniške duše.

Bodite še naprej tesno združeni z mojo molitvijo in mojimi nameni. Še posebno se opiram na bolnike, ki jih v Delu nikoli ne manjka, in na tiste,



ki trpijo zaradi tega ali onega razloga. Če združijo svoje trpljenje s Kristusovim križem in z veseljem izročijo svoje bolečine in trpljenje, lahko sredi svoje krhkosti postanejo trdni stebri, ki podpirajo ostale.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja  
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1 junij 2010

[1] Jn 14, 27.

[2] Benedikt XVI., Homilija ob  
binkoštni slovesnosti, 31. 5. 2009.

[3] Benedikt XVI., Homilija ob  
binkoštni slovesnosti, 23. 5. 2010.

[4] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 162.

[5] Janez Pavel II., Govor v Torinu,  
24. 5. 1998.

[6] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 5. 5. 2010.

[7] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 25. 12. 1973.

[8] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 5. 5. 2010.

[9] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 120.

[10] Sveti Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 894.

[11] Prim. 1 *Tim* 2, 5.

[12] Sveti Jožefmarija. *Križev pot*, XIV. postaja.

.....